

Cu colinda la bunica

Emilia Plugaru

O căciulă țuguiață
Și-o broboadă cafenie,
S-o colinde pe bunica,
Au pornit de la chindie.

Merg cu greu căci drumul este
Prea înzăpezit și ninge,
Iar broboada cafenie
Una, două-ncepe a plânge:

- Vai, troianul e cât mine,
Ia-mă-n brațe, bade Nică.
Ce năvalnic neaua vine,
Iar eu sunt așa de mică...

Nică nu-i cu mult mai mare,
Doar cu-n an și jumătate.
O ridică în spinare,
Vrea s-o ducă dar nu poate...

Picii plâng, căci vor la buna.
Nici nu văd când înspre ei
Se îndreapt-un moș cu plete:
-Încotro, măi voinicei?

V-ați pornit cu colindatul?
Hai, luați-mă cu voi.
Da-ți mânuțele încoace.
Să pornim la pas vioi.

Ca să vezi, minune mare,
Le-a ieșit în cale-acum,
Nu un moș ca orișicare,
Ci chiar moșul Moș Crăciun!

La glas seamănă cu bunul,
Moșul, însă-i negreșit,
Mai bătrân, e alb ca neaua
Și-i cu mult mai gârbovit.

Îmbrăcat în haină lungă,
Cu stelute argintii,
Moșul îi ridică-n brațe

Și-i sărută pe copii.

- Ieși afară, bunicuțo,
Strigă picii chiar din drum,
Când ajung la poarta bunei -
L-am adus pe Moș Crăciun!